

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριτικοῦ :

Ἑξωπεριτικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50
Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑξωπερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ὀκτωβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 47

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ἐβιάζοντο καὶ αὐτοὶ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ κατὰστηματα, ὅσον καὶ ὁ συνέννοχός των.

Ὁ ἀχθοφόρος, μαλακὰ-μαλακὰ, ἐξήπλωσε τὸν γέροντα εἰς τὸ ἀμάξι καὶ τὸν ἐσκέπασε μὲ ὅ,τι ἤμπούρεσε νὰ εὑρῇ: σάκκους, ἐργαλεῖα, κτλ. Ἐπειτα ἐξεύχθη εἰς τὰ γερούλια, ὁ Μπόμπης ἐσπρωξεν ἀπὸ πίσω, καὶ οἱ δύο μιλί ἤκολούθησαν τὸν φύλακα, ὁ ὁποῖος προηγείτο.

Ἐφθασαν οὕτω μέχρι τῆς μεγάλης πύλης, πρὸ τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο ἕνας Ἀδελφός τοῦ Ἐλέους, καθήμενος εἰς μίαν καρέκλαν, καὶ ἕνας φρουρὸς στρατιώτης.

Ὁ φύλαξ ἔνευσεν εἰς τοὺς ψευδοκίστες νὰ σταματήσουν κ' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν θυρωρόν.

— Ἀδελφε Ἰωακείμ, τῷ εἶπε, συνοδεύω τοὺς ἐργάτας, ποὺ ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν των εἰς τὸ περίπτερον τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ θυρωρὸς· ἀλλὰ γιατί παρνοῦν καὶ τὰ ἐργαλεῖά των; Εἶχα διαταγὴ νὰ τοὺς ἀφίνω νὰ περνοῦν, ὁκτώ μέρεις.

— Ἐ, μὰ βλέπετε, Ἀδελφε μου, ἀπεκρίθη ὁ Γκαγιαρντῶ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, ἅμα εἰ μαστόροι εἶνε καλοὶ, ἢ δουλειὰ τελεῖωναι γρήγορα. Ἐλπίζω λοιπόν, πῶς ὅν μᾶς ξαναχρεώσῃτε...

— Θὰ σᾶς φωνάξω, μάλιστα! συνέπληρωσεν ὁ θυρωρὸς, ἀνοίγων τὸ βιβλὸν τῆς καγγελοπορίας καὶ παραμερίζων διὰ νὰ περάσουν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἐξελάμβανεν ὡς ἀληθινούς κτίστας.

Ἡ καγγελοπορία ἐπανεκλείσθη μετὰ τὸν καὶ ὁ Γκαγιαρντῶ, σκασμένος ἀπὸ τὰ γέλια, ἤρχισε νὰ σύρει τρέχων τὸ ἐλαφρὸν χεῖραμάξι.

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετά, ὥστε

νὰ μὴ φαίνωνται πλέον ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖον, ὁ Μπόμπης ἐσπευσε νὰ λύσῃ τὸν σάκκον, τὸν περιέχοντα τὸν γηραιὸν κόμητα Μουσύ.

Ὁ τυφλὸς, μόλις ἤσθάνθη τὸν αὐτὸν τοῦ ἐλευθέρου, ἄφωνος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του, εἰς τὰς ὁποίας ἐρρίφθη ὁ μικρὸς τζόκευ λέγων:

— ὦ, κύρε κόμη, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι, ποῦ κατώρθωσα νὰ σᾶς σώσω, ὅπως σᾶς εἶχα ὀρκισθῇ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΝΕΟΙ ΑΘΛΟΙ

Φυγὴ μετὰ τὴν νίκην

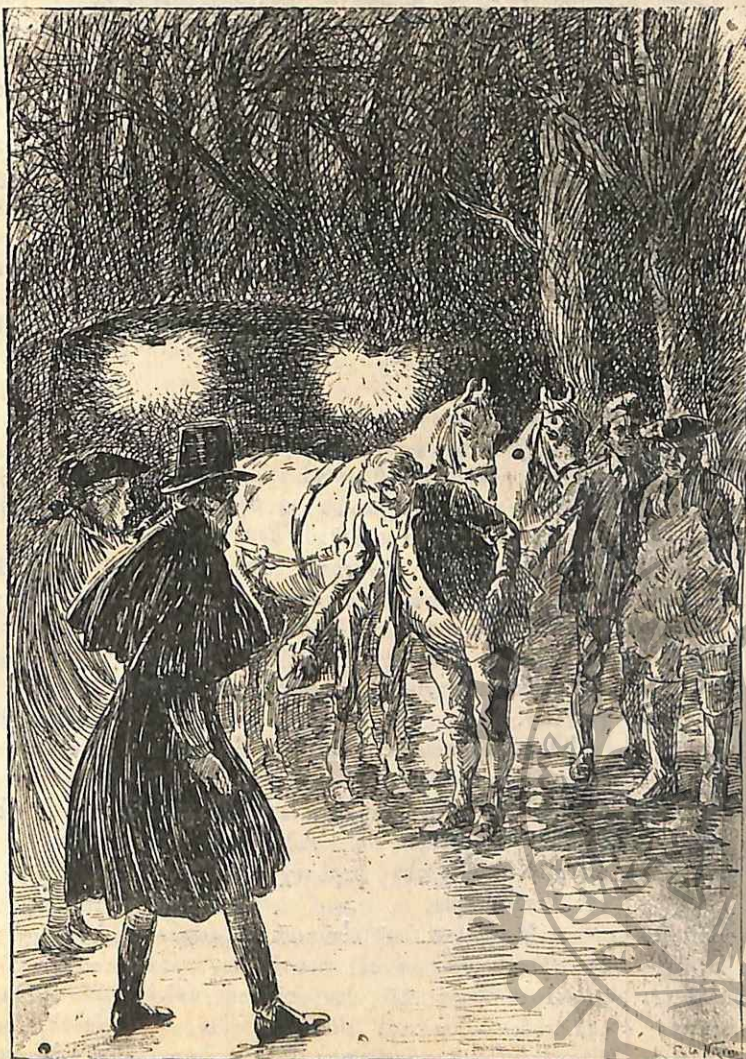
Ἡ ἀριεὶς τῶν νικητῶν εἰς τὸν οἰκίσκον, ὅπου τοὺς ἐπερίμενεν ὁ Πορτμπέφ, φρευρῶν τοὺς αἰμαλώτους, ὑπῆρξε θριαμβευτική.

Ὅταν ὁ ἀχθοφόρος ἔμαθεν, ὅτι οἱ φίλοι του ἐπανήρχοντο φέροντες τὸν γηραιὸν κόμητα, κατ' ἀρχὰς ἐδυσκολεῦθη νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καὶ ἐδέησε νὰκούσῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀνδραγαθήματος, καὶ νὰ ἰδῇ τὴν εὐγενὴ λευκότριχα κεφαλὴν τοῦ γέροντος προβάλλουσαν ἀπὸ τῶν σάκκων.

Ὁ ἐνθουσιασμός του ἐξεδηλώθη τότε δι' ἐκρήξεως γέλωτος, ἡ ὁποία ἀνεστάτωσε τὰς ἡχοὺς τῶν περικύρων, — εὐτυχῶς ἐρήμων.

— Χα, χα, χα! ἐφώνησεν ὁ σωματοφύλαξ τοῦ Μπόμπη νὰ πῶς τὰ καταφέρνομε μᾶς, ἅμα πάρωμε ἀπάνω μας μιά δουλειά. Φθάνουμε τὸ μεσημέρι καὶ στῆς ἐξῆς εἶνε ὅλα τελειωμένα. Ἀψε-αβῦσε! Ψέμματα, μπάρμπα;

Ὁ γηραιὸς κόμης, πρὸς

«Κύριοι, εἶπεν ὁ Πορτμπέφ, βγάδων εὐγενέστατα τὸ καπέλλο τοῦ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶμεθα τίμιοι ἄνθρωποι!»

τόν όποϊον άπηυθύνετο ή έρώτησις, ή-
πλωσε τās τρεμούσας χείρας του προς
τούς γενναίους ανθρώπους, οι όποιοι έρ-
ριψοκινδύνευσαν την ζωή των δια να
τόν έλευθερώσουν, και τότε ειπε:

— Σας ευχαριστώ, φίλοι μου. Είθε
τόσον καλοί όσον και άνδρες, δια να
υπερνικήσετε όλας τās δυσκολίας που
παρουσίαζεν ή άπελευθέρωσίς μου. Χάρις
εις σας... χάρις εις σε, καλό μου παιδί,
δεν θάποθάνω χωρίς να εκδικηθώ τον
ανάξιον άνεψιόν μου και χωρίς να τοῦ
άποσπάσω την περιουσίαν που μου έκλε-
ψε, δια να την δώσω σε σας.

— Ω, κύριε, άπεκρίθη ό Μπόμπης,
συγκεκινημένος από αυτά τα λόγια του
γέροντος, οι φίλοι μου κ' εγώ δεν έχά-
μαμεν, ό,τι έχάμαμεν, με την έλπίδα να
πάρωμεν την περιουσίαν σας... Από την
νόκτα που σας είδα να τρέμετε από το
κρύο, στη φυλακή του φρικτού
εκαίγου Μαύρου Πύργου, αιώ-
νίως σας έσυλλογιζόμουν... Άλ-
λά τί θα μπορούσα να κάμω
εγώ, ένα πτωχό παιδί, αν δεν
είχα την καλοτυχία ναπαντήσω
αυτούς τούς δυο φίλους, που ή
δύναμις των και ή έπιτηδειότης
δεν γνωρίζει έμύθια;...

Εν τώ μεταξύ ό Μπόμπης
έδοθήκησεν τον κόμητα να καταβή
από το άμαξάκι, αυτός δέ, ευ-
τυχώς που άνέπνεεν επιτέλους
άέρα έλευθερίας, ένηγκαλιζέτο
και κατεφίλει τον μικρόν, έθλιβε
τās χείρας των δύο Ήρακλέων
και τότε έλεγεν άκαταπαύστως:

— Περιμένετε, φίλοι μου, πε-
ριμένετε... Σε λίγο θα λάβω την
ευχαρίστησι νάνταμείψω πλου-
σίως τούς κόπους σας.

Ό Γκαγιαρντώ έσκυψε μίαν στιγμήν
εις το αυτί του Πορτυμπέφ και του έψι-
θύρισε:

— Ε, πώς τα βλέπεις τα πράγματα;
Λες να κάναμε την τύχη μας, που έσω-
σαμε αυτό το γέρο;

— Μπορεί! Ξέρω κ' εγώ; άπεκρίθη
ό Πορτυμπέφ κατά την ιδέα του τουλά-
χιστον, ό γέρος δεν φαίνεται καθόλου
τρελλός.

— Έκτός αν ή πρέλλα του είνε ίσα-
ίσα αυτή ή περιουσία που μάς κοπανίζει.

— Ουά! το ίδουτε!

Ό γέρον, ως δια να επιβεβαιώση την
καλήν ιδεαν, την όποιαν έοχημάτισεν
περι των φρενών του, έλαβε τότε τον
λόγον και ειπε:

— Φίλοι μου, δεν έχω την άξιωσιν
να σας δώσω συμβουλάς, διότι άπεδεί-
ξατε πόσον είσθε φρόνιμοι και επιδέξιοι.
Νομίζω όμως καθήκόν μου να σας είδο-
ποιήσω, ότι κινδυνεύομεν να συλληφθώ-
μεν, αν δεν φύγωμεν από αυτόν τον τό-
πον άμέσως. Την ώραν αυτήν, ή άπουσία

μου θα παρετηρήθη, και μολονότι δεν
βλέπω που μ' έφέρατε, νομίζω όμως ότι
δεν εύρισκόμεθα και πολύ μακριά από
το Κατάστημα.

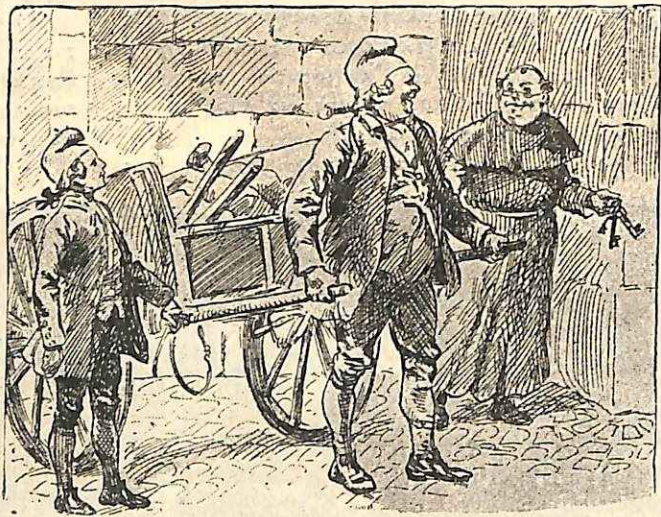
— Ό μπάρμπαξ έχει δικη! άνέκρα-
ξεν ό Γκαγιαρντώ: πρέπει να το σά-
σωμε το γρηγορώτερο.

— Δρόμο λοιπόν! ειπεν ό Μπόμπης,
φλεγόμενος από άνυπομονησίαν.

Ό Γκαγιαρντώ και ό μικρός έβγαλαν
τα φορέματα των εργατών, με τα όποια
ευκόλως θα τούς άνεγνώριζαν, κ' έφό-
ρεσαν τα ιδία των. Άλλά την στιγμήν
που ήτοιμάζοντο να εξέλθουν από τον
οίκισκον, ό Πορτυμπέφ εκτύπησε το μέ-
τωπόν του.

— Διάβολε! έχαμε! ξεχάσαμε τούς
αίχμαλώτους μας.

— Δεν βαρύνει! άπεκρίθη ό Γκα-
γιαρντώ: να τούς άφίσωμε εκεί που είνε.

«Άμα οι μαστόροι είνε καλοί, ή δουλειά τελειώνει γρήγορα.»
(Σελ. 373, στ. α')

Όσο είνε δεμένοι, δεν θα μπορέσουν
να μάς βλάψουν όσον ίσως θα έπιθυμεί-
ναι και όταν πάλλι θα έλθουν να τούς λύσουν,
θα κινδυνεύουν λιγώτερο να θεωρηθύν
συνένοχοι, αφού θα εύρεθύν δεμένοι.

— Καλά λές, σύντροφε! υπέλαβεν ό
Πορτυμπέφ: συ τα σκέπτεσαι όλα!

Τα διαβούλια αυτά διήρκεσαν σχεδόν
μισήν ώραν. Και ούτως επήλθεν ή νύξ,
εύνοούσα θαυμασίως την φυγήν των άπα-
γωγέων.

Ό γέρον κόμης, στηρίζων την χείρα
εις τον ώμον του Μπόμπη, ό όποιος
τόν ώδηγοῦσεν, έχαμεν όλίγα βήματα
όπισθεν των φίλων του. Άλλ' ό Πορ-
τυμπέφ, ό όποιος τον έπρόσεχεν, έξαφνα
τόν έσταμάτησε.

— Μπάρμπαξ, τῶ ειπε με σεβασμόν,
δεν το λέω για να σε προσβάλω, μου
φαίνεται όμως πώς δεν στέκεσαι καλά
στα πόδια σου και πώς έτσι δεν θα
μπορέσωμε να πάμε πολύ μακριά.

— Άλήθεια, άπεκρίθη ό γέρον πε-
ρίλυπος: έχασα την συνήθειαν να περι-

παιώ... τα γέρινα πόδια μου τρέμουν
και τα τυγλά μάτια μου δεν με βοηθούν
καθόλου... Θα σας είμαι πολύ μεγάλο
βάρος 'ς αυτή τη φυγή... Έγκαταλεί-
ψατέ με έξω από την πόλιν, στο πρώτο
δάσος που θάπαντήσετε.

Οι δύο άχθοφόροι ήγανάντησαν, ά-
κούσαντες αυτήν την πρότασιν. Να τον
έγκαταλείψουν;... Όχι! δά!.. Και τί
εφάνταζετο λοιπόν; Ότι κινδύνευαν το
πεταί των δια να τον βγάλουν από το
Φρενοκομείον και να τον άφίσουν έπειτα
άδοήθην, εις το έλεος του Θεού...

Άλλως τε ό Πορτυμπέφ, ό όποιος,
αν και σχεδόν νησιτικός, είχε μίαν κα-
λήν έμπνευσιν, έγύρισεν όπισω και έφερε
τρέχων θριαμβευτικώς το άμαξάκι εκείνο,
δια του όποιου είχαν μετακομίση τον
γέροντα από το Κατάστημα εις τον
οίκισκον.

— Έρπα μέσα, μπάρμπαξ, ει-
πεν εις τον κόμητα, και μή σε
νοιάζη. Έμεις θα σε τραβήξωμε
ως την άκρη του κόσμου!

Ό γέρον έδέχθη την προσφο-
ράν και εκάθησεν επί τῆς μικρῆς
χειραμάξης, ό δέ Πορτυμπέφ, ζευ-
χθείς εις αυτήν, ήρχισε να τρέχη
επί του δρόμου, ό όποιος εξέτει-
νετο κατά μήκος του περιτειχι-
σματος του Φρενοκομείου.

Τρέχων όπισθεν και ό Μπό-
μπης, διέκρινεν εις τα ποράθυρα
του Καταστήματος φῶτα, τα ό-
ποια κινούντο.

— Θα γυρεύουν τον κόμητα,
ειπε.

— Ναί, άπεκρίθη ό Πορτυμπέφ,
και πρέπει γι' αυτό να βιασθώμε.

Μετά ήμίσειαν ώραν έθασαν
εις τον μεγάλον δρόμον, ό όποιος
προχωρεί κατά μήκος του Μάρνου, και
ήτοιμάθησαν να διευθυνθύν προς το
Παρίσι, όταν ό γέρον τούς παρεκάλεσε
να σταθύν μίαν στιγμήν.

— Ε, ως ξεκουρασθώμε λιγάκι!
ειπαν οι δύο Ήρακλεις, ασθμαίνοντες
από το τρέξιμον.

Ό Μπόμπης διέκρινεν άνωθεν του
δρόμου ένα δάσος κ' επρότεινε να υπά-
γουν εκεί να κρυθύν.

Οι άχθοφόροι εξεύχθησαν πάλιν
εις το άμαξάκι και έντός όλίγων λεπτών
επέρασαν την άνωφερή όχησιν και έφθα-
σαν εις το σωτήριο δάσος.

Άλλά μόλις έστάθησαν, είδαν κάτω-
θεν των καμμιά δεκαριά στρατιώτας έ-
φίπους, όδηγουμένους από ένα Άδελ-
φόν του Έλέους και καλπάζοντας επί
του μεγάλου δρόμου.

— Έμένα κυνηγούν, και διευθύνονται
εις το Παρίσι, ειπεν ό γέρον. Δόξα σοι
ό Θεός που σταθήκαμε εδώ! θα μπορέ-
σωμε έτσι να διαφύγωμε.

Και κατόπιν, ήσυχότερος, ό κόμης

Μουσύ άνεκοίνωσεν εις τούς σωτήρας τα
σχέδιά του.

— Φίλοι μου, τοίς ειπε: πρώτα-
πρώτα επιθυμώ να υπάγω στον Πύργο
της Καμπανίας.

— Στο Μαύρο Πύργο; ήρώτησεν ό
Μπόμπης έντρομος. Μά γιατί;

— Θα το μάθετε γρήγορα, άπεκρίθη
ό κόμης με μειδίαμα έκφραστικόν. Άν,
κατά καλήν τύχην, ό άνεψιός μου δεν
επέστρεψεν άκόμη εκεί, αι ύποσχέσεις
που σας έδωσα θα πραγματοποιηθύν και
έντός τριών ήμερών θα λάβω την ευχα-
ρίστησιν να σας άνταμείψω όπως το ά-
ξίζετε.

Ό Γκαγιαρντώ και ό Πορτυμπέφ συ-
νεννοήθησαν δια των άγκώνων.

— Τι λές; έψιθύρισεν ό πρώτος εις
το αυτί του δευτέρου. Μήπως ό μπάρ-
μπαξ έχει κρυμμένο εκεί-κάτω κα-
νένα θησαυρό;

— Μπορεί!

— Τότε, Γκαγιαρντώ μου, δεν έχά-
σαμε τον καιρό μας.

— Ναί, Πορτυμπέφ: ή καλή πράξις
πάντα άνταμειβείται!

Άπεφασίσθη λοιπόν να διευθυνθύν
άμέσως προς τον Πύργον της Καμ-
πανίας.

Ευρημα

Ενῶ ό Μπόμπης συνωμίζει με τον
τυφλόν και οι δύο άχθοφόροι συνεζήτουν
περι του δρόμου, τον όποϊον θα ήκο-
λούθουν, δια να μη συναντηθύν με τούς
διώκτας ίππεις, ήκούσθη και πάλιν θό-
ρυβος ίππων καλπάζοντων.

Ό Μπόμπης έσύρθη προς άνα-
γνώρισιν μέχρι του βράχου, ό όποιος
έδέσποζε τῆς καμπῆς του δρόμου, και
μετ' όλίγας στιγμάς επέστρεψεν αναγ-
γέλλων, ότι μίαν ταξειδιωτική άμαξα,
με δύο άλογα, έπλησίαζεν έρχομένη
από το Παρίσι.

— Τι εύτυχισμένοι αυτοί που ταξει-
δεύουν με άμάξι! άνέκραξεν ό Γκα-
γιαρντώ.

— Βέβαια, ύπεστήριξεν ό Πορτυμπέφ,
πηγαίνουν πιό γρήγορα και πιό άνα-
παυτικά από τούς πεζούς.

— Από 'κεινους μάλιστα που τρα-
βοῦν και χειραμάξι....

— Και κινδυνεύουν λιγώτερο να συλ-
ληφθύν.

— Γιατί λοιπόν δεν πηγαίνομε και
'μεις με ταξειδιώτικο άμάξι;

— Ε, ως πάμε!..

Και οι δύο άχθοφόροι συνεννοήθησαν
πάλιν με μισόλογα.

Κρίνοντας περιττόν νάνακοινώσουν την
ιδεάν των εις τον Μπόμπη και εις τον
κόμητα, διηυθύνθησαν σιγά-σιγά προς
τον δρόμον, τον όποϊον κατεσκόπευσαν
κρυμμένοι όπισθεν των θάμνων των
τάφρων.

Η άγγελθεΐσα άμαξα έπλησίαζε. Μό-
λις άπέιχε τώρα όλίγα μέτρα από το μέ-
ρος, όπου οι δύο άχθοφόροι εφάνοντο έ-
νεδρύνοντες ως λησταί.

Θα έρωτήσετε: Οι τίμιοι άχθοφόροι
θα γίνουν λοιπόν τώρα κακούργοι;

Μή βιάζεσθε να τούς κρίνετε...

Και όμως ίσοῦ! έξορμούν αιφνιδίως
έμπρός εις τα άλογα. Ό Πορτυμπέφ
τα σταματά και ό Γκαγιαρντώ αρπάζει
τον άμαξηλάτην και ό όποιος ξεφωνίζει:

— Βοήθεια! κλέφτες!..

(Επεται συνέχεια)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΟΥΖΙΚΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 369.)

Όταν ένύχτωσε, βρέθηκαν 'ς ένα δά-
σος και έπειδή είχαν πολύ δρόμο άκόμη,
έμειναν εκεί να περάσουν τη νύχτα. Το
γαϊδούρι και ό σκύλλος έπλησίασαν στη
ρίζα ενός μεγάλου δένδρου, ή γάτα και
ό κόκκορας άνέβηκαν επάνω. Ό κόκκο-
ρας έπέταξε ως την κορφή για να βλέπη
τί γίνεται γύρω, και πριν να κοιμηθῇ
έδωσε μιά ματιά άκόμη και είδε μακριά
ένα φῶς σα σπίθα. Εφώναζε τότε στους
συντρόφους του πώς μπορούσε νάτανε εκεί
κανένα σπίτι, και ειπε πώς δεν θάτανε
κακά να πηγαίνανε 'κει.

Εξεκίνησαν λοιπόν και όσο κόντευαν
να φτάσουν, τόσο το φῶς έμεγάλωνε, ως
που έφτασαν 'ς ένα σπίτι που καθόντανε
μέσα λησταδες. Ό γαϊδαρος, σαν μεγα-
λύτερος, πήγε κοντά στο παράθυρο και
'κύνταξε μέσα. — Τι βλέπεις αυτού; ρω-
τάει ό κόκκορας. — Βλέπω ένα τραπέζι
με ωραία φαγητά και γύρω κάθονται
κλέφτες και τρώνε. — Αυτό θάτανε για
μάς, — λέει ό κόκκορας, — νάμαστε 'κει!
— συμπληρώνει ό σκύλλος. Τότε σκέ-
φθηκαν πώς να κάμουν για να διώξουν
τούς λησταδες κι' επιτέλους ήύρανε τον
τρόπο. Ό γαϊδαρος άνέβηκε με τα μπρο-
στινά του πόδια επάνω στο παράθυρο,
ό σκύλλος πήδησε στη ράχη του, ή
γάτα επάνω στο σκύλλο και ό κόκκορας
επέταξε επάνω στο κεφάλι τῆς γάτας
και όταν έτοιμάσθησαν, άρχισαν όλοι
μαζί να παίζουν τη μουσική τους. Ό
γαϊδαρος έγχαίριζε, ό σκύλλος έγχαίριζε,
ή γάτα ένιασούριζε και ό κόκκορας έφώ-
νιζε: τότε με μιὰς πήδησαν και οι τέσ-
σαροι μέσα από το παράθυρο. Οι ληστα-
δες, από το φόβο τους, ένόμισαν πώς κά-
ποια περιπαλία έφτασε, και δεν έσείφη-
καν άλλο παρὰ να φύγουν, και κατατρο-
μαγμένοι έτρεξαν στο δάσος.

Κάθησαν λοιπόν οι τέσσαροι μας σύν-
τροφοι στο τραπέζι και έφαγαν, ό,τι είχαν
άπομεινη σὴν να είχαν πέντε ήμερών πείνα.
Όταν τέλειωσαν, ούσανε το φῶς και
καθένας διάλεξε το κρεβάτι του. Ό
γαϊδαρος έπεσε επάνω στο χόρτο, ό
σκύλλος πίσω στην πόρτα, ή γάτα επάνω

στη ζεστή στάκτη, ό κόκκορας επάνω
σενα ράφι έξω από την πόρτα, και καθῶς
ήταν κουρασμένοι απ' το μακρυνό τους
δρόμο, καλοκοιμήθηκαν.

Κοντά τα μεσάνυχτα, οι λησταδες εί-
δαν από μακριά ότι δεν ήτον κανένα φῶς
πιά εις το σπίτι, και ειπε ό καπετάνιος
τους: «Βρέ παιδιά, δεν πρέπει ν' άφί-
σσουμε να μάς κυνηγήσουν» και έστειλε
ένα παλληκαρι να ψάξη το σπίτι. Αυ-
τός, σαν έφτασε 'κει και είδε πώς ήτον
ήσυχία, πήγε στην κουζίνα ν' άνάψη φῶς.
Καθῶς είδε τα φλογερά μάτια τῆς γάτας
ένόμισε πώς ήταν κάρβουνα άναμένα
κ' έβαλ' ένα σπέρτο για ν' άνάψη: αλλά
ή γάτα που δεν έπαιρνε από άσπεια, πη-
δάει στα μούτρα του και του τα σχίζει.
Αυτός έτρόμαξε κ' έτρεξε να φύγη από
την πίσω πόρτα, μά ό σκύλλος που ήτον
εκεί πλησιασμένος, πετάχτηκε και του
εδάγκωσε το πόδι, και καθῶς περνάει
απ' την αὐλή που ήτανε το χόρτο, του
δίνει το γαϊδούρι δύο κλωτσιές με τα
πίσω του τα πόδια.

Άλλά ό κόκκορας που από το θό-
ρυβο εξύπνησε, φωνάζει επάνω από το
ράφι «κουκουρίκου».

Τότε ό ληστής έτρεξε όσο μπορούσε
γρήγορα, πήγε στον καπετάνιο του και
του ειπε: — Αυτό το σπίτι είνε στοιχειω-
μένο, γιατί μέσα είνε μίχ μάγισσα που
με τα μεγάλα της δάχτυλα μου έξέσκισε
τα μούτρα: μπροστά από την πόρτα κά-
θεται ένας άνθρωπος μ' ένα μαχαίρι που
μου τρύπησε το πόδι: στην αὐλή στέκε-
ται ένα μαύρο θεριό που με μιά μαγ-
κούρα μ' έτσάκισε: κι' επάνω εις τη
σκεπή είνε ένας δικαστής που φωνάζει:
φέρτε μου 'δώ τον κατεργάρη! — κι' έτσι
εγώ τῶθαλα στα πόδια». Από τότε δεν
ξαναζύγουναν οι λησταδες στο σπίτι, κι'
έτσι οι τέσσαροι μας μουζικάντες έμει-
ναν τόσο ευχαριστημένοι που δεν ήθελαν
πειά να φύγουν από 'κει μέσα

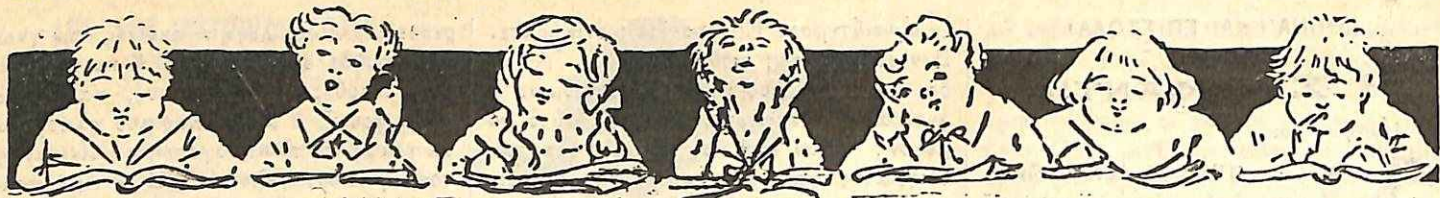
(Brüder Grimm) Μετάφρασις Ι. Γ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΑΡΟΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ

Φθινοπωρινό ένα βράδυ
λέει ό Φάρος 'ς το Σκοτάδι:
— Τόσο μαύρο, σαν τον Άδη,
Τι μου έστάθηκες εμπρός μου,
Και σα σύγγεφο τυλίξεις
Το κορμί μου, και σκοτιάζεις
Το άστερόχρωμο το φῶς μου;
Πάψε πιά να με ζαλίζεις.
« — Μπρέ, έσύ βρίζεις, που αν σου φύγω
Μιά βδομάδα, και πιό λίγο,
Θα σε πάρουνε 'ς τούς άμους
Μεσ' απ' τήψηλό σου Κάστρο,
Που μάς δείχνουνε σαν άστρα,
Και, ποιος έρεί, σε ποίους δρόμους,
Θα σε ρέουν... να θυμάσαι,
Τι, χωρίς έμένα, θάσαι; »

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

188 τόν 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ώμορφο καράβι, που έδω μ' έφερες,
όλο άκρογιαλιά φέρνοντας την 'Ιωνία τη
γλυκειά, στα γαλάνα τώρα σέ παρατώ
τά κύματα, και μ' έλαφρό το πόδι στη
στεριά πηδω.

Στη χώρα θά γυρίσης που οι Νύμφες
άγαπουν την Κόρη την Παρθένα. Νά τις
ευχαριστήσεις, μη λείψεις, τις άφαντες
συμβουλευτές της Νειότης και φέρε
τους για δώρο το κλαδάκι τουτο, με τα
χέρια μου κομμένο.

Πεύκος ήσουν μιά φορά και στο βουνό
ή πλατεία Νοτιά τ' άκανθένια σου κου-
νούσε τα κλαδιά, μαζί με τους σκιούρους
που είχαν εκεί στήσει τη φωλιά τους,
και με τα πουλιά.

Και τώρα ο Βοριάς ως σ' όδηγεί και
στο λιμάνι ήσουν ως σέ σπρώχνει, μαύρο
καράβι, με τα δελφίνια συντροφιά στην
ύψη της καλόβολης της θάλασσας

(Ρ. Louys) Πλοίαρχος Νέμος

ΦΕΥΓΩ...

Λοιπόν πρέπει να σέ εγκαταλείψω,
άγαπημένο μου νησί, να φύγω μακριά
σου, γλυκειά μου Πατρίδα. Μετ' όλην
ώραν, δεν θά φαίνονται πλέον τα βουνά
σου και θά εξαφανισθή εις τα βάθη του
ορίζοντος ή ώραία σιλουέτα σου. Δεν
θά μου μείνει παρά ή ανάμνησις των
δροσερών σπιών σου, του γλαυκού σου
ουρανού, το μουρμούρισμα των πεύκων
και των πλατάνων και το κλάρυσμα των
διαυγών ρυακίων σου.

Η λύπη του χωρισμού σου άπλώνει
εις τον ουρανόν της ψυχής μου τα μαύρα
πετρα της και σκιάζει κάθε σκέψιν μου.
Απερίγραπτος πόνος σφίγγει την καρ-
διάν μου και την κάμνει να χύνη κρυφίως
πικρά δάκρυα.

Και τώρα, πριν απομακρυνθώ εκ των
άκτων σου, μίαν θερμήν παράκλησιν
άπευθύνω προς τον Θεόν: "Όταν έπα-
νέλθω, ή γαλανόλευκος να κυματίζει επί
του ιερού εδάφους σου και να κοσμή-
ς πλέον μετά των λοιπών Δωδεκανήσων
το στέμμα του Κωνσταντίνου μας.

Ρόδος Πόθος της Ρόδου

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Τά φύλλα πέφτουν, πέφτουν... Πόσα
χρόνια τώρα, 'σάν τέτοια εποχή, ήτανε
στο ίδιο μικρό κίοςκι, κι' άκουγαν με
ήδονη ή μιά την άλλη, κι' άλλαζαν φι-
λήματα και δροσιν αιωνίας φιλίας. Και
τόρα; τώρα όλα μαύρα και σκοτεινά.
Είνε μακριά ή μιά και για μόνη παρη-
γοριά έχει ή δύστυχη φίλη ένα όδοο ά-
ποξηραμένο και ένα πανσέ! Πόσον είχαν
τρέξει για να βουν δύο λουλούδια. Και
όταν πιά θά χωριζόντουσαν, ένφ αυτή
με δάκρυα σιγανά έκλαιγε, τί ώραίους
και συγκινητικούς λόγους δεν ήξερε για
να την παρηγορήσει, ένφ τρυγύρω των

σιγά, σιγά τα κίτρινα φύλλα έπεφταν
άπό τα δένδρα άρρινοντας την ζωήν για
τον μαύρον χειμώνα, αλλά με τον πόθον
που θά ζούσαν πάλι. Μά ή 'δική τους
φιλία πέθανε. Ποτέ δεν θά ζήσει πιά
'Εκείνη την έξχασε και αυτή βαθεία εις
την καρδιά της θά κρύψει τον πόνον της,
για πάντα..... Και τα φύλλα πέφταν,
πέφταν...

Μπουμπουλίνη.

ΚΙΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Βύσσε άγέρας έαφνικός
'μπρός 'ς το παράθυρό μου
τά τζάμια του τα όρθάνοιχτα
σφαλώντας τα με κρότο
κι' έπέρασε κι' έσδύστηκε
άπ' τη γωνία του δρόμου:
Είνε το φθινοπωρινό
τό μήνυμα το πρώτο...

Σ

ΒΡΟΧΟΥΛΑ ΒΡΑΔΥΝΗ

Κάποιο άγεράκι 'ς τα κλαριά,
'ς τα μυστικά έσηκώθη...
Μαύρη φρεγάδα του ουρανού
άραξε άργά κι' άπλώθη...
'Σ το σάλι της τυλίχτηκε
μιά άντικρυνή γρηούλα:
'Επιασε κάποια σιγαλή,
πένθιμη, ώραία βροχούλα...

Σ

ΜΠΟΡΑ

Πλαντάζει 'ς την αύλή ή βροχή
κι' όλο βροντάει κι' αστράφτει.
'Σ την ψαροπούλα αλλοίμονο
κι' αλλοίμονο 'ς τον ναύτη!...
Πλάκωσε ή μπόρα άγριωπή
κι' όλα τα ούράνια κλείνει.
— Πούν' ή προτερινή χαρά
κι' ό ήλιος κ' ή γαλήνη!...

Σ

ΔΥΣΙΣ

'Σ το δρόμο τον έξοχικό,
που έχει κρατήσι ακόμα
μιάν όλη καλοκαιρινή,
μιά μυρουδιά, ένα χρώμα,
έρχεται άκτίδα άπ' τα βαθειά,
που σμίγει ή ούράνια κόγχη
με τα βουνά, άπ' τα σύννεφα
θαρρείς, σάν κάποια λόγγη.

Τέλλος Άγρας

«...ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ»

Μπα! πώς όλοι γίνονται ποιηταί;
Δέν 'μπορώ να γίνω κι' εγώ; Σταθείτε!
..... έτσι ό οιστρος μου έρχεται!...
Προσέξτε μη σάς κάψει το φλογερό μου
δίστιχο...

Ο Κουντουριώτης 'νίκησε πέρση 'ς τα Δαφ-
[δανέλλια
Τόν έκαμε τόν τουρκικό το στόλο του.....
[κουρέλια.

Άμ' τί νομίζετε, έτσι; Αυτού του
διστίχου κανείς δεν άμφισβήτησε
την αξία! μόνο κάποιος που μου 'τό
επε δ' ο τ υ χ ο ! 'Αναίδεια! Φαντά-
ζεσθε λοιπόν την χαράν μου όταν είδα
την προκήρυξιν εις την Διάπλασιν μας
του ποιητικού Διαγωνισμού. 'Αμέσως ήρ-
χισα να συνθέτω..... Κ ω ν σ τ α ν τ ί -
ν ο ς ! Εκείνος, τ ή ν ο ς , κ ρ ί -
ν ο ς ! Αυτή ειπε ή πρώτη εργασία κάθε
ποιητού. Άφού εύρηκα και κάτι άλλες
ομοιοκαταληξίες: — Σ τ ρ α τ η λ ά -
τ η ς , τ η ς έ λ ά τ η ς , τ ό ν μ π ε -
λ ά τ η ς — τό έκαμα.

Σ

Την άλλη 'μέρα πηγαίνω 'ς το γραφείο
μου..... Που ειπε το ποιήμα μου; Που-
θενά! ψάχνω έδω, εκεί, τίποτε:

— Γιώργο... Γιώργο... μήπως είδες
το ποιήμα μου:

— Ό! 'ς το έπέταξαν.

— Μου 'τό έπέταξαν; μήπως
είναι α λ ο γ ο ή κ ά ρ ρ ο για να
μου 'τό έπιτάξουν;

— Κ ά ρ ρ ο ; Ίσως! διότι ήταν στίχοι
του κάρρου.

— 'Ε;

— Α λ ο γ ο όμως είμαι βέβαιος!
αλογώτατο μάλιστα!...

— Για να σου ελπώ! τί νομίζεις πως
είμαι έγώ; Είμαι άληθινός faisant (ποιη-
τής = ποιών = faisant).

— Όχι, μην είσαι dindon....

Φάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μικρά Άριστοκρατία έχασε το σκυλάκι
της, και κλαίει άπαρηγόρητα.

— Διαιτ' δεν κάνει μίαν άγγελίαν εις την
έφημερίδα; την έρωτώ.

— Άγγελίαν! μου άπαντ'. Άμ ξεύρει να
διαβάσει ή καυμένη ή Μπίζου:

Εστάλη υπό του Δοξαμένου Ρήνου.

Σ

Ο 'Ισός Άράχνης: — Είνε ντροπή, Μα-
ρίκα, ν' αναβαίνης 'ς τα δένδρα.

Η Μαρίκα δεν άπαντ', μα έξακολουθεί να
σκαρφαλώνει και φθάνει αίστως εις την κορυ-
φήν του δένδρου.

Ο 'Ισός Άράχνης τότε: — Δός μου το
χέρι ν' ανέβω και γώ!

(Γεγονός)

Εστάλη υπό της Βαλκανικής Συμμαχίας

Σ

Η μεγάλη άδελφή του 'Ισού Άράχνης
μελετά την ιστορίαν της και λέγει: α' Βπλ
Αυγούστου εγεννήθη ό Κύριος ήμών 'Ιησούς
Χριστός! Και ό 'Ισός Άράχνης διακρίπτει:
«Καλέ τί λέει το βιβλίο σου! ό Χριστός γεν-
νήθηκε Δεκέμβριο!»

Εστάλη υπό 'Εφης Μαραγκού

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 135^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθέντος την 1ην Δεκεμβρίου 1912, προς εύρεσιν των Λύσεων των εις τα φύλλα της «Δια-
πλάσεως» Δεκεμβρίου 1912—Μαρτίου 1913 δημοσιευθεισών 192 Πνευματικών Άσκήσεων.

Ο μετά τό όνομα αριθμός δηλοί τις όρθας λύσεις έκάστου, οι δέ δούόντος παρενθέσεως, οι
συνδυάσιμοι υπό του Ε, τα άπονεμηθέντα εις έκαστον Εύσημα. Έκ των δύο τούτων αριθ-
μών, ό μόν πρώτος δηλοί τα Εύσημα των Λύσεων, ό δέ δεύτερος τα Εύσημα Έπιμονής.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγνωστος Χ. 179 [10+6Ε]. — ('Ισότιμοι, δικαιούμενοι να
δημοσιεύσουν την φωτογραφίαν των εις την «Διάπλασιν» επί πληρωμής όρ. 6 διά την κατα-
σκευήν του κλίσε και νάγοράσουν, άντι όρ. 5 μόνον, ένα οιονδήποτε θέλουν «Διαπλάσεως»
έκ των τιμωμένων 8 όρ.: Έλληνικός Στρατός, 153 [9+6Ε].—Νέλλε, 169 [9+6Ε].—Έλλη-
νική Νίκη, 162 [9+6Ε].—Έθνική Παλιγγενεσία, 171 [9+6Ε].—Μαστροχαλαστής, 175 [10+
6Ε].—Δαρνοστεφής Σημαία, 162 [9+6Ε].—Σύμβολον του Χριστιανισμού, 169 [9+6Ε].—
Σμυρναϊκή 'Ηχώ, 167 [9+6Ε].—Ρόδον Μοσχοβόλλημα, 153 [9+6Ε].—Ναυτική της Περγί-
νου, 179 [10+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλπιδοφόρος Έλλάς, 144, [8+5Ε].—Γαλήνη, 140 [8+
5Ε].—('Ισότιμοι, δικαιούμενοι νάγοράσουν, άντι όρ. 6 μόνον, ένα οιονδήποτε θέλουν τόμον
«Διαπλάσεως» των 8 όρ.: Υΐκή Στοργή, 136 [8+6Ε].—Κάμεν, 136 [8+5Ε].—Νησιωτο-
πούλα, 145 [8+6Ε].—Έλληνική Σημαία, 134 [8+4Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έξόριστος Άτθίς, 121 [7+6Ε].—Αναστηθείσα Ήπειρος, 115 [7+4Ε].—
Ρωμαιοπούλα, 120 [7+4Ε].—('Ισότιμοι, δικαιούμενοι νάγοράσουν, άντι όρ. 7 μόνον, ένα
οιονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των 8 όρ.: Υδραϊκός Χάρος, 118 [7+
5Ε].—Φυσιολάτρης, 115 [7+5Ε].—Ένδοσιώδης Έλλην, 115 [7+6Ε].—Υψηλή 'Ιδέα, 122
[7+4Ε].—Δαρνοστεφής Κνανόλευκος, 126 [7+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρά Διαβολία, 106 [6+4Ε].—Βοσκοπούλα της Δωρίδος, 97 [6+5Ε].—
Πρίγκιψ του Βυζαντίου, 101 [6+4Ε].—Γλυκοχάραμα 58 [4+2Ε].—Γενναίος Πυροβολητής,
86 [5+3Ε].—Πειρασμός, 83 [5+3Ε].—Μινών, 86 [8+3Ε].—Γαλάτης, 97 [6+4Ε].—Έλ-
λάς του Μ. Αλεξάνδρου, 74 [4+3Ε].—Λεσβία Έλληνοπούλα, 106 [6+4Ε].—Δοξαμένη Λευ-
τεριά, 72 [4+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρά Άριστοκρατία, 54 [3+3Ε].—Νέος Λογοθέτης, 36 [2+1Ε].
—Μαμαρωμένος Βασιλέας, 43 [3+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Δ. Πίστης, 184 [10+6Ε].—('Ισότιμοι, δικαιούμενοι εις ό,τι
και οι ισότιμοι της Άνωτέρας Τάξεως: Άθηναίος Ίππότης, 178 [10+6Ε].—Απελευθερωθείσα
Μακεδονία, 150 [9+6Ε].—Ροδοπαίσις Έλληνόπαις, 161 [9+6Ε].—Ξανθή Πουτί, 138 [8+
6Ε].—Συλφίς, 134 [8+5Ε].—Τέλλος Άγρας, 183 [10+6Ε].—Συριανή Άύρα, 185 [10+
6Ε].—Δαρνοστεφής Έλλάς, 158 [9+6Ε].—Φθινοπωρινή Άνις, 134 [8+6Ε].—Φειδίας,
172 [10+6Ε].—Ένα Χιωτάκι, 145 [8+6Ε].—Έλλάς του Ρίχα, 166 [9+6Ε].—Πανελλή-
νιος Πόθος, 135 [8+5Ε].—Βαλκανική Συμμαχία, 186 [10+6Ε].—Τέκνον της Έλλάδος,
134 [8+6Ε].—Ποιμενική Φλογέρα, 182 [10+6Ε].—Κορυθαίολος Έκτωρ, 173 [10+6Ε].—
Μανιώδης Ταξειδιώτισσα, 177 [10+6Ε].—Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος, 168 [9+6Ε].—Με-
γάλη Έλλάς, 150 [8+6Ε].—Μέλλον Έφευγέτης, 172 [10+6Ε].—Πουπουλήνια, 156 [9+
6Ε].—Πουλάκι Ξένο, 156 [9+6Ε].—Φίλεργος Χελιδών, 143 [8+6Ε].—Δεσπότης του Μι-
στορά, 136 [8+6Ε].—Ηρωική Σάμος, 155 [9+6Ε].—Έλλην Θριαμβέων, 186 [10+6Ε].—
Έλευθερωθείσα Έλλάς, 185 [10+6Ε].—Έλληνής Μητέρα, 136 [8+4Ε].—Δοξαμένο 1912,
172 [10+6Ε].—Στρατηλάτης της Μακεδονίας, 177 [10+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τελεία, 129 [7+5Ε].—Φανίτσα Γ. Ζήση, 128 [7+6Ε].
—('Ισότιμοι, δικαιούμενοι εις ό,τι και οι ισότιμοι της Άνωτέρας Τάξεως: Ηρώς του 21, 124
[7+6Ε].—Ελευθερο Βλαχολέβαδο, 115 [7+5Ε].—Ατρώμης Σωφροζέττα, 115 [7+6Ε].—Έν
Τούτω Νίκα, 117 [7+5Ε].—Θαλασσοκράτειρα Έλλάς, 125 [7+6Ε].—Βασίλισσα της Κύπρου, 127
[7+5Ε].—Έλευθερωτής της Μακεδονίας, 117 [7+5Ε].—Ένδοξος Νίκη, 129 [7+6Ε].—
Νεράιδα του Εύξεινου, 127 [7+6Ε].—Σημαία του Άβέρωφ, 118 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φούρκα, 103 [6+4Ε].—Βλάχα ή Πανμεμένη, 110 [6+6Ε].—
Χρυσάλλις του Κάμπου, 104 [6+4Ε].—('Ισότιμοι, δικαιούμενοι εις ό,τι και οι ισότιμοι της
Άνωτέρας Τάξεως: Φιλόπατρις, 103 [6+4Ε].—Δόξα του Έλληνοπού, 108 [6+4Ε].—Μα-
τωμένο Φεγγάρι, 105 [6+4Ε].—Μαγεμένη Άύρα, 49 [3+2Ε].—Ανθισμένη Παοχαλία, 83 [5+
4Ε].—Εύθυμος Βοσκοπούλα, 75 [4+5Ε].—Τρελλή Ναυτοπούλα, 56 [3+2Ε].—Ρεύμα του
Βοσπόρου, 63 [4+3Ε].—Δαρνοστεφής Όλυμπιονίκης, 67 [4+4Ε].—Έλληνοκόν 'Ιδεώδες, 88
[5+3Ε].—Άηδω, 65 [4+3Ε].—Πολυμήχανος Όδοσεύς, 47 [3+3Ε].—Συμμαχικός Στρατός,
83 [5+4Ε].—Κυνολία Δεσμώτης, 64 [4+4Ε].—Πρόμαχος της Έλευθερίας, 82 [5+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άγαπημένα Άδελφάκια, 32 [2+2Ε].—Ανοίξτε, 35 [2+1Ε].—
Ηρώς του Σουλίου, 43 [3+2Ε].—Ωρίων, 24 [2+1Ε].—Έθνική Άύλη, 30 [2+1Ε].—
Πυροφόρος Κανόνης, 24 [2+2Ε].—Στεναγμός του Άνέμου, 32 [2+1Ε].—Φιλόπατρις Άν-
δριοπούλα, 25 [2+1Ε].—Ονειρον της Πραγματικότητας, 37 [2+2Ε].—Γενναίονυχος Έλ-
ληνός, 37 [2+2Ε].—Κάλεσθε Άλλους, 27 [2+1Ε].—Νικήσασα Κνανόλευκος, 32 [2+1Ε].—Ίππο-
της του Μεσαίου, 41 [3+6Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόπατρις Κηφισιώτης, 165 [9+6Ε].—('Ισότιμοι, δικαιο-
ούμενοι εις ό,τι και οι ισότιμοι της Άνωτέρας Τάξεως: Έλληνοπούλα του Άιμου, 119 [7+6Ε].—
Έλληνοπούλα της Κριμαίας, 118 [7+6Ε].—Πατριόν Ναυτοπούλο, 108 [6+6Ε].—Ανα-
γεννητής του Έθνους, 130 [7+5Ε].—Οράτιος, 162 [9+6Ε].—Πλακή Άκίς, 137 [8+
6Ε].—Λεονοίδης, 123 [7+6Ε].—Χ, 147 [8+6Ε].—Ζεφυρίτης, 151 [8+6Ε].—Τριγύνη,
142 [7+6Ε].—Ένωσις Σάμου, 108 [6+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεφύρι της Αλαμάνας, 95 [5+3Ε].—Έθνικός Έρωδι-

σμός, 81 [5+3Ε].—('Ισότιμοι, δικαιούμενοι
εις ό,τι και οι ισότιμοι της Άνωτέρας Τάξεως:
Νηογής του Μενάου, 84 [5+3Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στρατηλάτης
των Έλλήνων, 63 [4+2Ε].—Τορπιλλοβό-
λον 11, 58 [4+4Ε].—Γενναίος Ναυτοπαίς,
58 [4+2Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δροσούλα, 30 [2+1Ε].—
Βράχος του Ζαλόγγου, 39 [3+2Ε].—Απλούς
Μενέξες, 42 [3+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τάσων Θ. Γαλα-
ρός, 13 [1+1Ε].—Έλευθερωθείσα Χίος, 16
[1+1Ε].—Φιλόπατρις Έλληνός, 25 [2+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθας λύσεις άνα-
μής εκ των τριών τάξεων και οι έξής: Ταλα-
πωρηθείσα Ήπειρος, 9 [1Ε].—Σπάθη του
Δαδούχου, 20 [2+3Ε].—Δαρνοστεφής Νίκη,
4 [1Ε].—Ναυτική, 10 [1Ε].—Υπακούτης της
Βραζελάωνης, 8 [1Ε].—Δοξαμένος Πολεμι-
στής, 19 [1+2Ε].—Αστήρ της Έλευθερίας,
14 [1+3Ε].—Ανόρθωσις, 18 [1+2Ε].—
Υπερασπιστής της Έλευθερίας, 6 [1Ε].—
Ίππότης Άστανιάν, 1.—Αυδία Αίθος, 11,
[1+1Ε].—Ανεμώνη, 2.—Μαμαμένο Φούλι,
9 [1+1Ε].—Πυθαγόρας ό Σάμιος, 15 [1+
1Ε].—Σάμιος Έπαναστάτης, 10 [1+1Ε].—
Ένδοξον Γομπόρον, 18 [1+1Ε].—Έλένη
Χ. Φαργγιά, 17 [1+1Ε].—Βουνό της Μα-
τωλιάδας, 5 [1+1Ε].—Νυκτής του Μπιζα-
νίου, 8 [1+1Ε].—Ισακ Λεβής, 8 [1+1Ε].—
Ρεύμα του Νέλου, 6 [1Ε].—Αντιγόνη Ρα-
ζέλου, 19 [1+1Ε].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Άθηναι, 38 όδός Ευρυπιδου
την 16ην Οκτωβρίου 1913.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολύ διά τό γενητόν ξε-
σπάθωμα, Βασίλειε Βουλγαροκτόνε, και σέ συγ-
χαίρω διά τό δίπλωμα της Γαλλικής Σχολής.
Ναι, είσαι δεκαπεντέμισι έτών και εις την
άπατησί μου έκείνην σ' έβγαλα δεκαπτά.
Ας διορθώθι λοιπόν και αυτό τό λάθος.

Έγκάρδια συλλυπητήρια διά τόν θάνατον
της προσφιλούς μητρός σου, Νιδβη. Πράγ-
ματι, πολύ πικρός ειπε ό άποχωρισμός ό αιώ-
νιος. Άλλά τί είμπορούμεν να κάμωμεν, παρά
να υπομένωμεν και να εγκατερόμεν;

Δέν συμφωνώ εις αυτό, ή Σάμιε Έπανα-
στάτα. Τά Λατινικά ειπε τό φαγητόν, και ή
«Διάπλασις» τό φρούτο. Ωστε... πρώτα τα
Λατινικά και έπειτα ή Διάπλασις. Λέγω Λα-
τινικά, διότι αυτά έτυχε ναπίσης έκείνη την
ήμεραν, διά να με διαδάσθης. Άλλ' έννοώ έν
γίνει τα μαθήματα.

Τί να σου κάμω, Τρελλή Ναυτοπούλα; Η
Κοητιπούλα δεν μου στέλλει την φωτογρα-
φίαν της. Άσκήσεις, να! πρέπει να κάμης
πολλάς, δώδεκα έως δεκαπέντε, διαφόρων εί-
δων, και να μου τας στείλης μεθ'αυτών που
θα προκηρυχθ' ό σχετικός Διαγωνισμός.

Δέν ένόησα τίποτε, Τέλλε Άγρα. Φέλεις
για σου έγκρίνω μόνον όσα θα δημοσιεύονται;
Αδύνατον, διότι κατόπιν γίνεται ή κλήρωσις.
Και πολλά έγκριμένα, καθώς ξεύρεις, μέ-
νουν άδημοσίευστα, διά παντός. Ωστε τί άλλο
θέλεις να κάμω;

Ο Πλοίαρχος Νέμος μου έγραφε: «Από-
λαυσίς άληθινή ήταν δι' έμέ ό Δ' τόμος του
«Ψέατρου». Κόσμημα θαυμάσιον κάθε βιβλιοθή-
κης και του καθεός. Πόσο περισσότερο πρέπει
να καμαρώνωμεν ήρεπς που τόσον γνωρίζομεθα
πνευματικώς με τόν κ. Φαίδωνα, που θεω-
ρούμεθα σκαμνιστά του πνευματικού αναστή-
ματα!» Έτσι και ό κ. Φαίδων καμαρώνει
για σές...

Ωραίος έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έβδομάδα και οι έξής: Βαλκανική Συμμαχία,
'Ισός Άράχνης, Δοξαμένος Ρήνος και

Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου. Ἀλλά πού τόπος μέ αὐτούς τοὺς λύτας τοῦ Διαγωνισμοῦ πού ἐξεγείλισαν!.....

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Πόλεμος» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας — «Τυφλὸς μέ γερὰ μάτια» τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου — Ποιήματα τοῦ Τέλλου Ἀγρα — «Τὰ κακὰ γατάκια» τῆς Ζίλδας — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπ' τὸ χωριό» (πολὺ ἀκατάστατον τὸ γράψιμον) — «Αἱ ἀπορίαι ἐνὸς φίλου μου» (δὲν εἶναι θέματα αὐτὰ διὰ τὴν Σ. Σ.) — «Ἡ τύχη ἐνὸς ἐπαίτου» (κακογραμμένον) — «Λεοντάρι ἀνήμερο» (κακό-ζηλον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρευα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Τύχη, κ. (Χ.) Μανροκέρασσο, κ. (Ν. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Γενναῖοψυχος Στρατηλάτης (0) μὲ Σημάτιον τῆς Ἀκροπόλεως, Πληρωμένον Μαχητὴν, Ἡρωϊκὴν Σάμον — ὁ Ἰστός Ἀοάχνης (0) μὲ Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας, Σημαιοφόρον Ἑλληνα, Αἰρομένο Εὐζωνάκι, Κῦμα — ὁ Νικητὴς (0) μὲ Τέλλον Ἀγραν, Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φάωνα (εὐχαριστῶ πού ξεσπαθώνεις; ὅχι, αἱ κάρτ-ποστάλ δὲν μοῦ χρειάζονται); (ἔλαβα τὰ περιπλέον κατὰ λάθος σταλέντα κ' εὐχαριστῶ.) **Συλβίαν** (πλήρης ἐμπιστοσύνη) Νησιωτοπούλαν (τώρα ὅλο καὶ ἀποτελέσματα θὰ ἔχω μεν ὥραϊα ἔλυσες καὶ σὺ τὴν Ἀπορίαν.) **Ἐν Τούτῳ Νίκα** (ἐλήφθησαν.) **Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες** (ἔλαβα.) **Ἡρωϊκὴν Σάμον** (σοῦ ἔστειλα τὸ ὄν τεύχος.) **Χρυσάλλιδα τοῦ Κάμπου** (τί ὥραϊον δελτάριον! ναί, διὰ σέ ἦτο ἡ πρότασις τοῦ Δοξαζομένου Ρήγου καὶ στείλει.) **Κρητικοπούλαν** (διεβιάσθη.) **Χριστὴν Π. Π.**, Συμμαχικὸν Στρατόν, Μάχην τοῦ Σαρανταπόρου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην Ὀκτωβρίου, ὁλοκλήρως εἰς τὰ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ἰανουαρίου. ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

503. Λεξιγράφος

Ἄν ἓνα ζῶον χρήσιμον
Μὲ ἄνθη συνενώσης,
Πόλιν τῆς Νέας Ἑλλάδος μας
Εὐθὺς θὰ φανερώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος

504. Στοιχειογράφος

Εἶμαι ὅ,τι σοὶ καὶ σὺ
Καὶ καθένας ὅπου ζῇ.
Μὰ μέ κατὰ ἀκόμη ἄλλο
Μ' ἓνα γράμμα... τί μεγάλο! —
Θενὰ γίνω τόσο δά
Ἐνα πρᾶγμα μὴ χαψιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης

505. Συλλαβογράφος

Τρία γράμματα κολλῶ,
Μέγα Κράτος θεωρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

506. Μωσαϊκὸν

Ἡ Ἀγκών, ἡ Δισσαβών,
Τὸ Λονδίνον, ἡ Καντών,
Δίδουν κατὰ ἡ καθεμία
Γιὰ ἓνα Κράτος τὴν Ἀσίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενούς Ἰδανικοῦ

507. Τρίγωνον

*** = Νῆρος τοῦ Αἰγαίου.
*** = Ἀρχαῖος θεός.
*** = Χρονικὴ διαίρεσις.
** = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

508. Μαρικὴ Εἰκὼν ἀνεν Εἰκότος

Ἡ μητέρα: — Κώστα, Λελέ, Νίκο, γιατί δὲν πήρατε μαζί σας καὶ τὴν.....;
Τὰ παιδιὰ: — Ποιὰ;
Ἡ μητέρα: — Μὰ σὰς τὴν εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

509—513. Μαρικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραφμатισμού, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄνος, κῆτος, πόνος, κύβος, Ἀλῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένης

514. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν μέγαν ἄνδρα τῆς ἀρχαίας Ρώμης:

1, Νῆσις τοῦ Ἰονίου. 2, Κῆτος. 3, Πόλις τῆς Γερμανίας. 4, Μέγας στρατηγὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. 5, Ἀρχαῖος κοσμοκράτωρ. 6, Ζῶον χρησίμου διὰ τὸ δέρμα του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἴρας τῶν Σπετσῶν

515. Φωνηεντόλιπον

* - χρψτ - κλ - * - φστ - τ - χρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

516. Γεῖφος

Ἐπὶ κράτησιν οἶα τρώς!

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 34-35

367. Ἐπερίων (ὑπὲρ, Ἰων.) — 368. Σιωπὴ (σι, ω, πι.) — 369. Σύρος - σαρτός. — 370. Ἰέρων - Νέρων.

371. ΕΡΑΤΩ 372. ΙΣΠΑΝΙΑ (Ἰσπανία) ΡΗΜΑ κωδός, Ἄσος, Ἀλ- ΑΜΑ Πεις, Σαλαμὶς, Ἀφ- ΤΑ γανιστάν, Σουηδία, Ω Ούραν(Α.)

373. Ἰούδας (ἰού, δας.) — 374. Λάιος - Γάιος. — 375. Ἀῆρ - Ἡρα. — 376. Μάριος - Μαρία. — 377. Ἡ οὐρά. — 378. Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. — 379. Ὁ Ἀριστείδης ἐξωστράκισθη (ὦ Ἀρίστη δις-ἐξ ὡς-τράκ εἰς θῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνοδουμένους μὲς λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδουόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιμετοῦ ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

“ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ,,

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΙ

Ἀπονέμεται ὁ Μεγαλόσταυρος εἰς τοὺς ἀρχηγούς Ἑλληνικῆν Καρδιάν, Ἀναστρεφθεῖσαν Ἡπειρον, τὸν πρωθυπουργόν Ἀδαμάντινον Χαρακτῆρα καὶ τὸν ὑπουργόν τῶν Ναυτικῶν Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος, διὰ τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας των. Εἰς δὲ τοὺς Μαγευτικὸν Δάσος καὶ Στέφανο στή Γαλανή μας, ἡ Κυανὴ ταῖνια τῶν Θριαμβευτῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ
Ἀἰτήτος Εὐζανος

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Διορίζεται προσωπάρχης τοῦ ὑπουργείου ὁ Χρυσαστός. Ἀπονέμεται ἡ Κυανὴ ταῖνια τῶν Θριαμβευτῶν εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ Ἀσυρμάτου Ἐθνικὸν Ἐργασμόν.

Ὁ Ὑπουργός
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (ΙΓ', 429)

Demoiselle diplômée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (ΙΓ', 430)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξητηλήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδέτος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἀδέτος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχυδρ. τελών: Ἀδέτος φρ. 7 — Χρυσόδ. φρ. 10.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδέτος φρ. 8 — Χρυσόδ. φρ. 10.